

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 45
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναϊδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὰς συνδρομὰς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ,

Δημοσιεύσαντες ἐν ἐνὶ τῶν προηγουμένων ἡμῶν φύλλων τὰς περὶ χριστιανισμοῦ ἰδέας ἐνός διαπρεποῦς εἰδωλολάτρου Ἰνδοῦ, δημοσιεύομεν σήμερον παραλλήλως τὸν λόγον Ἰάπωνος διδασκάλου τοῦ Κ. Γιαμασάκη ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐκπαίδευσως.

«Ποῖος αἰὼν εἶναι ὁ ἐνεστῶς; Δὲν εἶναι ἡρωϊκὸς αἰὼν οὐδὲ πίστεως, εἶναι αἰὼν ὕλισμοῦ, εἶναι αἰὼν οἰκονομίας καὶ μηχανισμοῦ, ἐν ᾧ σιδηροδρόμοι καὶ τηλεγράφοι, ἀτμόπλοια καὶ ἐργοστάσια, εἰσὶ πράγματα ἐρ' ἧν οἱ ἄνθρωποι καταγίνονται. Οἱ ἄνθρωποι οἱ διέποντες τὸν κόσμον καὶ πρὸς οὗς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀτενίζει διὰ παραγγέλματα καὶ παραδείγματα, δὲν εἶναι πλέον οἱ Πλάτωνες καὶ οἱ Σωκράται, οἱ Παῦλοι καὶ οἱ Αὐγουστῖνοι, οἱ Λούθηροι καὶ Καλβίνοι, ἀλλὰ τὴν θέσιν αὐτῶν ἐσφτερίσθησαν οἱ Βολταίροι καὶ Γοίτθιοι, οἱ Βένθαμ καὶ Μίλλ, οἱ Τύνδαλ καὶ Σπένσερ, ὧν αἱ σκεπτικαὶ διδασκαλίαι καὶ αἱ ἐπικίνδυνοι θεωρίαι, ἀπορροφῶσι σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν τοῦ σκεπτομένου κόσμου. Ὁ αἰὼν τῆς πίστεως σχεδὸν παρήλθε καὶ ὁ τοῦ ὕλισμοῦ διεδέχθη αὐτόν. Ἡ ἐπιστῆμη καὶ ὁ χριστιανισμὸς ἐχωρίσθησαν, τὸ δὲ μεταξὺ αὐτῶν χάσμα εὐρύνεται ὡς ἡμέραι. Ποία δὲ ἡ αἰτία τούτων ὄλων; Εἶναι ἄρα γε ἡ ἐπιστῆμη καὶ ὁ χριστιανισμὸς εἰς ἀνταγωνισμὸν; Οὐδαμῶς. Ἡ τε ἐπιστῆμη καὶ ὁ χριστιανισμὸς προῆλθον ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ. Ἡ κυρία αἰτία κείται οὐχὶ εἰς τὴν ἐπιστῆμην ἀλλ' εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, οὐχὶ ἐν τῷ

χριστιανισμῷ, ἀλλ' ἐν τοῖς χριστιανοῖς θεολόγοις. Ἡ τάσις τῆς νεωτέρας ἐκπαίδευσως εἶναι ἡ εἰδικότης. Ἄνδρες ἰσχυροὶ ἐπὶ ἐνός ἀντικειμένου εἰσὶν ἀδύνατοι ἐπὶ ἑτέρου. Πολλοὶ χριστιανοὶ θεολόγοι περιεφρόνησαν καὶ ἠγνόησαν τὸν χριστιανισμὸν. Ἡ ἐπιστῆμη καὶ ὁ χριστιανισμὸς εἰσὶ δύο μέρη ἀναπόσπαστα ἐνός ὄλου· πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις ἀμφοτέρω τὰ μέρη διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὅλον.

Ὅλγοι ἐμελέτησαν τὴν σχέσιν μεταξὺ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ποῖον δὲ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ χριστιανισμὸς ἐκηρύχθη ἐναντίος πρὸς τὴν ἐπιστῆμην, καὶ ἡ τάσις τῆς Εὐρώπης σήμερον εἶναι νὰ πέσῃ ἐν τῇ ἀβύσσῳ τοῦ ὕλισμοῦ. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ παρελθούσα ἱστορία τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἐκ τούτου διδόμενον μᾶθημα δὲν πρέπει νὰ ἀντιπαρέλθωμεν ἡμεῖς οἱ καταγινόμενοι εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ μέλλοντος σταδίου καὶ τῆς τύχης τῆς Ἰαπωνίας. Ἄς ὠφεληθῶμεν ἐκ τοῦ παραδείγματος. Ἡ ἐπιστῆμη θέλει καλλιεργηθῆ ἐν Ἰαπωνίᾳ, ἡ δὲ ἐπίρροια αὐτῆς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς, τῆς ἐκπαίδευσως καὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων τοῦ ἔθνους τούτου ἔσται μεγίστη. Ἡ ματαιοδοξία τῶν ἐπιστημόνων θέλει φέρει αὐτοὺς νὰ προσβάλωσι τὸν χριστιανισμὸν καὶ συγκρούσεις μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ χριστιανισμοῦ θέλουσιν ἀναφανῆ, ἤδη δὲ καὶ ἐνιαχοῦ ἀνεφάνησαν. Οὔτε ὁ Βουδισμὸς, οὔτε ὁ Σχιντουϊσμὸς, οὐδὲ ὁ Κομφουκιανισμὸς θέλουσι δυνηθῆ νὰ ἀναχαιτίσωσι τὴν ἀκατάσχετον ταύτην πορείαν τοῦ νεωτέρου ὕλισμοῦ. Μία μόνη δύναμις ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ τὸν καταπνίξῃ· ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ὁ χριστιανισμὸς.

Μεγάλην διέρχεται κρίσιν ἡ Ἰαπωνία σήμερον. Ἐθνὸς 35,000,000 ἀνθρώπων πρέπει ἄρα γε νὰ μείνῃ ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ὀλεθρῇ ἀβύσσῳ τοῦ σκεπτισμοῦ; Οὐδαμῶς. Ἐχομεν ἱερὸν καθήκον νὰ ἐνασκήσωμεν πᾶσαν ἡμῶν τὴν δύναμιν νὰ ἐμποδίσωμεν τὸ ἔθνος τούτο ἀπὸ τοῦ νὰ πέσῃ ἐν τῇ ψυχρᾷ ἀγχάλῃ τοῦ ὕλισμοῦ. Πρέπει νὰ πολεμήσωμεν πρὸς τοῦτο. Ἄλλὰ τοῦτο

δέον να πράξωμεν οὐχὶ διὰ τῶν παλαιῶν μεθόδων, προσκολλώμενοι, ὡς ὁ κληρὸς τῆς Ῥώμης, πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, εἰς τὴν Γραφὴν τυφλῶς, δογματικῶς καὶ ἐπιμόνας, διότι θὰ ἦτο δειλία. Ἄς δεχθώμεν ἀρρενωπιώτεραν καὶ εὐγενεστέρην πορείαν. Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν εἶναι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, καὶ διατὶ νὰ φοβώμεθα τόσον τὴν ἐπιστήμην; ἄς πολεμήσωμεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐδάφους καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὄπλων. Ἄς μελετήσωμεν τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν Γραφὴν. Ἐκπαιδευθώμεν φιλελευθέρως ἐξετάζοντες καὶ μελετῶντες τὴν φύσιν καὶ τὴν Πρόνοιαν ὡς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἄς ἀποδείξωμεν ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀνευ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀγεῖ ἡμᾶς εἰς σπρεβλὴν ὁδόν, ἐνῶ ὁ χριστιανισμὸς ἀνευ τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἀσθενὴς καὶ δεσποδαίμων, ὅτι δὲ μόνον διὰ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν δύναμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ κράτιστα καὶ μέγιστα ἀποτελέσματα. Ἄς ἀναγνωρίσωσι τοῦτο οἱ ἐπιστήμονες ἄς γνωρίσωσιν ὅτι ὑπάρχει κόσμος διανοίας, ἀόρατος κόσμος πνευματικῶν ὄντων, ὅπως διαφόρων καὶ ὑψηλοτέρων καὶ εὐγενεστέρων τοῦ ὕλικου κόσμου, ὃν ἀποκαλύπτει αὐτῆς τὸ τηλεσκόπιον καὶ μικροσκοπίον.

Ἄλλ' ἄς μὴ παρεξηγηθώμεν δὲν ὑποστηρίζομεν ὅτι πάντες οἱ χριστιανοὶ πρέπει βαθέως νὰ ἐκπαιδευθῶσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, διότι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἐπιμέμονον μόνον εἰς τοῦτο: ἵνα πάντες οἱ παιδείας τυγχάνοντες χριστιανοὶ, ἰδίᾳ οἱ τὰς Γραφὰς μελετῶντες, νὰ σπουδάζωσι συγχρόνως τὴν ἐπιστήμην, μέχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ δύναται νὰ κατέχωσι πάσας τὰς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ κρυπτομένης ἀρχάς, ὥστε νὰ μεταχειρίζονται τὴν ἐπιστήμην οὐχὶ δὲ νὰ παρασύρονται καὶ παραφέρωνται ἐξ αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κατάστασις τῆς Ἰαπωνίας φαίνεται ἰδίᾳ προσκαλοῦσα εἰς τὸν σκεπτικισμόν. Ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος ὡς καὶ ὁ λόγος. Ἡ ἐκπαίδευσις ταχέως διαδίδεται μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου καταβλήθεισαι θρησκείαι τῆς ἀρχαίας Ἰαπωνίας κλονίζονται ἀδιακόπως καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ πιστοὶ ἐν τοιαύταις περιφρονοῦνται καὶ μνηστίζονται. Ὁ λαὸς εἶναι ἀνήσυχος καὶ δυσηρεστημένος ἐκ τῆς παλαιᾶς τῶν πραγμάτων καταστάσεως, καὶ εἰσὶν ἔτοιμοι ν' ἀπορρίψωσι πᾶσαν πίστιν, ὅσον καὶ ἂν ἦ αὐτὴ λογικὴ, ἀρκεῖ νὰ ἦναι μόνον παλαιὰ, καὶ νὰ δεχθῶσι πᾶσαν διδασκαλίαν, ὅσον καὶ ἂν ἦ ἀλλόκοτος, ἀρκεῖ νὰ ἦναι νέα. Ὑπάρχει ἐπομένως πᾶσα εὐκολία εἰς τοὺς σκεπτικικοὺς ἡμῶν φιλοσόφους νὰ διαδώσωσι τὸν σκεπτικισμόν των.

Ἄλλὰ πῶς δύναμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν σκεπτικισμόν τοῦτον; Ἐρχομεν καλὸν παράδειγμα πρόχειρον. Ὄταν οἱ Καθάρισται ἦλθον εἰς Ἀμερικὴν πρὸ διακοσίων πενήκοντα ἐτῶν, ἡ χριστιανικὴ πίστις καὶ ἡ ἐκπαίδευσις ἦσαν αἱ δύο δυνάμεις ἐφ' ὧν ἐβασίσθησαν, καὶ ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἐπορεύοντο, αἱ ἐκκλησῖαι καὶ τὰ σχολεῖα ἀνηγέρθησαν παρ' αὐτῶν, τὰ ὅποια ἐξήσκησαν ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας

καὶ εὐπορίας τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ νεώτερος σκεπτικισμὸς δύναται νὰ ἐξαπλώται εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ καταπνίξῃ τὸν ἐν Ἀμερικῇ χριστιανισμόν. Δεόμεθα ὅθεν οὐ μόνον ἐκκλησιῶν ἀλλὰ καὶ σχολείων, ἐκ τῶν ὁποίων ἑκατοστάδες ἐλευθερίως ἐκπαιδευμένων διδασκάλων καὶ ἱεροκλήρων, νὰ διαδοθῶσι ἐπὶ πάσης τῆς χώρας, καὶ ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Νεῖλου νὰ φέρωσι τὴν ζωὴν καὶ εὐδαιμονίαν ὅπου δῆποτε καὶ ἂν πορευθῶσιν.»

BENIAMIN ΦΡΑΓΛΙΝΟΣ

Ὁ περίφημος Φραγκλῖνος, ὅστις ἀπὸ ἀπλοῦ ἐργάτου ἐγένετο μέγας φυσικὸς καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος του, ἦτο ὁ τελευταῖος υἱὸς πτωχοῦ τινος ἀλειμματοκροποιοῦ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Βοστώνης. Οἱ ἀδελφοὶ του ἦσαν ἐπίσης τεχνῖται. Ἄλλ' ὁ πατὴρ του, νοήμων ἄνθρωπος, κατανοήσας τὴν φυσικὴν κλίσιν τοῦ μικροῦ Βενιαμὶν πρὸς τὴν σπουδὴν, τὸν ἔστειλε εἰς τι σχολεῖον, ὅπου ἔμαθε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, στερούμενος τῶν μέσων νὰ τὸν ἐκπαιδύσῃ περισσότερο, τὸν ἔλαβε πάλιν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ὅπου τὸν μετεχειρίσθη εἰς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τὸν ἐμάθησε νὰ κατασκευάζῃ ἀλλειμματοκρήρια καὶ σάπωνα. Ἐίχε δὲ τότε ὁ Φραγκλῖνος ἡλικίαν δέκα ἐτῶν.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν εὐχαρίστει ποσῶς τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ἀναγκαζόμενον ἅμα ἐξύπνα νὰ ἐργάζηται εἰς τὸ ἀνακάτωμα τοῦ ἀλειμματος ἐντὸς τῶν λεβήτων καὶ νὰ χύνη αὐτὸ εἰς τοὺς τύπους περὶ τῶν θραυλλίδων· τὸ παιδίον εἶχεν εὐαισθησίαν καὶ φιλομάθειαν, καὶ ἅμα ὡς εὗρισκε καιρὸν ἐλάμβανε βιβλίον τι καὶ κατέφευγεν εἰς ἀπόμερόν τι, ὅπου ἀνεγίνωσκεν ἐν ἡσυχίᾳ. Τὸ προσφιλέστερον αὐτῷ ἐκ τῶν βιβλίων ἦτο οἱ ἀββίοι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ Πλουτάρχου ὧν ἡ ἀνάγνωσις τὸ προδιέθετεν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ προσκόμματα καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ προβλέπῃ καὶ ζητῇ τὴν δόξαν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν κοινὴν προσευχὴν ἀπεσύρετο ἐντὸς τοῦ στενοῦ δωματίου του, ὅπου κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προσφιλῶν του βιβλίων καὶ εἰς μικρὰς συνθέσεις. Μολοντί δὲ διήρχετο μέρος τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἥτις ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μόνη ἡδονή, τὴν ἐπαύριον μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα ἦτο ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐπήγαινε ἀμέσως εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ὅπως βοηθήσῃ τὸν πατέρα του εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀλειμματοκρήριων. Ὁ πατὴρ του συγκινούμενος ἀπὸ τὸν τόσον ζῆλον καὶ τὴν πραότητα του, καὶ θέλων νὰ διευκολύνῃ τὴν πρὸς τὰ γράμματα κλίσιν τοῦ παιδός, ἀπεράσισε νὰ τὸν θέσῃ ὡς ἐργάτην εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του.

Τὸ παιδίον ἐνεπλήσθη χαρᾶς ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διότι εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο ἀνεγίνωσκε τὴν νύκτα τὰ βιβλία ὅσα ἐτυποῦντο τὴν ἡμέραν, καὶ ὀλιγοστέων οὕτω τὸν ὕπνον του, εὗρισκε καιρὸν νὰ εὐχαριστῇ τὴν ὑπερβολὴν κλίσιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο

πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ μαθητείας του παρήλθον οὕτω χαρμωδῶς διὰ τὸν Φραγκλῖνον, ὅστις ἐπίδοθεις μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον του, ἀπέκτησεν ὅλας τὰς γνώσεις ὅσας χρειάζεται καλὸς ἐργάτης τυπογραφεῖου.

Πλούσιος τις ἀγγλὸς ἔμπορος εὐπαιδευτος, συχνάζων εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἔδειξεν ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν νεαρὸν μαθητευόμενον, τοῦ ὁποίου εἶχε μαντεύσει τὴν ἀγγλῖνοιαν· τῷ ἠνοιξε λοιπὸν τὴν ὠραίαν καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην του καὶ τῷ ἐπέδειξε τὴν μέθόδον καθ' ἣν ἐμελλε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐν αὐτῇ βιβλίων· τὸν ἔκαμε δηλ. ν' ἀναγνώσῃ πρῶτον τὴν σειράν ὅλων τῶν ἀρχαίων καὶ νέων ἱστορικῶν, τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν νέων χωρῶν, ἔπειτα τὰ χρονικά καὶ ἀπομνημονεῖα τὰ περιέχοντα λεπτομερείας βιογραφικὰς, ἔπειτα τὰ δοκιμώτερα θρησκευτικὰ, ἠθικά, φιλοσοφικά καὶ πολιτικά συγγράμματα καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς μεγάλους ποιητὰς, οἵτινες εἶναι τρόπον τινα ὡς τὸ ἀκτινοβόλον ἐπιστέγασμα τοῦ θαυμασίου οἰκοδομήματος τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας.

Ἡ ποίησις τῷ ἐνέπνευσε πάθος, καὶ ὁ Βενιαμὶν μὴ διακρίνων ἀκόμη καλῶς τὸν ἀληθῆ προορισμόν του, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ποιητὴς, ἔγραφε στίχους καὶ ποιήματα. Εὐτυχῶς ὅμως διὰ τὸν Βενιαμὶν ὁ πατὴρ του θέλων ν' ἀποτρέψῃ τὸν νέον ἀπὸ τὴν ἀναγεννημένην ταύτην ματαιότητα, τὸν ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι οἱ στίχοι του ἦσαν ἐλεεινότεροι, καὶ ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ποιητοῦ δὲν πλουτίζει συνήθως τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ δοξασθῇ ὡς ποιητὴς. Τὸ παιδίον ἐστάθη φρόνιμον καὶ ἐπέισθη χαράξαν εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς του τὴν συμβουλήν τοῦ πατρὸς του, καθ' ἣν ἐξησκείτο γράφων περὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων καὶ συντάσσων ἄρθρα, τινὰ τῶν ὁποίων κατεχωρίσθησαν ἀνυπόγραφα εἰς μίαν τῶν ἐφημερίδων τῆς Βοστώνης παρὰ πάντων ἐπαινεθέντα, ἐκτὸς τοῦ τυπογράφου ἀδελφοῦ του, ὅστις τὸν ἐφθάνει καὶ τὸν μετεχειρίζετο κακῶς.

Ἔνεκα τοῦτου ὁ Φραγκλῖνος κατέλειπε τὸ τυπογραφεῖον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μὴ εὗρισκων, ὡς ἐκ τῶν κακῶν συστάσεων ἐκείνου οὐδαμῶς ἐργασίαν ἐν τῇ Βοστώνῃ, ἀπεράσισε νὰ φύγῃ κρυφίως ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης· εἰς ἡλικίαν δεκαεξέ ἐτῶν ἦλθεν εἰς Φιλαδέλφειαν, ὅπου νέος τις φίλος του τὸν παρέλαβε συνεταῖρον. Ἐκεῖνος μὲν κατέβαλε χρήματα πρὸς σύστασιν τυπογραφεῖου, ὁ δὲ Φραγκλῖνος τὴν ἐργασίαν του καὶ τὴν πολῦτιμον πεῖρσιν του. Ἠργάζετο νυχθημερόν, ἐπιθυμῶν ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν πρὸ πάντων. Ἡ μόνη του διασκέδασις συνίστατο εἰς τὸ νὰ συναθροίξῃ ὅλους τοὺς λογίους τῆς ἐπαρχίας καὶ νὰ συνδιαλέγηται μὲ αὐτοὺς περὶ πολιτικῆς καὶ φυσικῆς.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Φραγκλῖνος ἀπέκτησε μόνος του τυπογραφεῖον καὶ βλέπων τοὺς πόρους τοῦ αὐξανόμενου ἐπεχείρησε ἐκδοσὶν ἰδίᾳ ἐφημερίδος, ἵδρυσεν

πολλὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ προκαταρκτικὰ σχολεῖα, τῷ δὲ 1732 ἤρχισε τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἡμερολογίου του, ἐν ᾧ ἐκθέτει σοφὰς συμβουλὰς καὶ εὐγενεῖς σκέψεις ἐν πρωτοτύπῳ μορφῇ χαρακτοῦσῃ αὐτὰς καλῶς εἰς τὴν διάνοιαν. Δυνάμενος δὲ νὰ ζῇ ἀνετώτερον, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκπέδυσίν του, ἰδίως δὲ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Τὸ ἀντικείμενον δὲ τὸ ὁποῖον ἐπέσφουεν ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν του ἦτο ὁ ἠλεκτρισμὸς. Τὸ ἀλεξικέρανον, ἡ ἀπλουστάτη αὐτὴ μηχανὴ ἢ σώζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ προφυλάττουσα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου κερανοῦ, εἶναι ἐφευρέσις, ἣν ἡ ἀνθρωπότης χρεωσται εἰς τὸν Φραγκλῖνον. Οὗτος ἐσύστησε μέγα ἐκπαιδευτικὸν κατὰστημα, τὸ ὁποῖον κατέστη σήμερον τὸ λύκειον τῆς Φιλαδέλφειας, δημοσίαν βιβλιοθήκην καὶ φιλολογικὸν σύλλογον, σκοπῶν τὴν διάδοσιν τῶν γνώσεων ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν καὶ δόξαν τῆς κοινωνίας. Τῷ 1757 ἐστάλη εἰς Λονδίνον μὲ πολιτικὴν ἀποστολήν, ὅπου διέτριψε μέχρι τοῦ 1762 γνωρισθεὶς μὲ ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὅτε δὲ ὁ ἀγὼν τῆς ἀπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀμερικῆς ἐξεράγη τῷ 1775 ἐστάλη παρὰ τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὴν Γαλλίαν ὡς πρέσβυς διὰ νὰ πείσῃ τὴν κυβέρνησιν Λουδοβίκου 15'. νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἀμερικανούς κατὰ τῶν Ἀγγλῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέτυχεν, διεγείρας διὰ τῆς εὐφύας του καὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ του ζωηρὸν ἐνθουσιασμόν ἐν τῇ γαλλικῇ εὐγενείᾳ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν συμπολιτῶν του, οἵτινες ἐπανεβλήθη εἰς Φιλαδέλφειαν τὸν ἐχαίρησαν ὡς ἐλευθερωτὴν τῆς πατρίδος, καὶ δις τὸν ἐξέλεξαν πρόεδρον τῆς συνελεύσεως. Μετὰ στάδιον τόσον ἐνδοξον ὁ Φραγκλῖνος ἀπέθανεν τὴν 17 Ἀπριλίου 1799 εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν. Ἡ διαθήκη του ἦτις περιεῖχε διατάξεις περὶ ἱδρύσεως διαφόρων κοινωφελῶν καταστημάτων, ἐτελείωνε μὲ τὴν ἀκόλουθον φράσιν «Κληροδοτῶ εἰς τὸν φίλον μου, τὸν φίλον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν στρατηγὸν Βασιγκτῶνα, τὴν ἐξ ἀγριομηλέας ράβδον μου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυνειβίβα νὰ περιπατῶ. Καὶ ἐὰν ἡ ράβδος αὕτη ἦτο σκῆπτρον, θὰ ἤρμοζεν ἐπίσης εἰς αὐτόν.» Ὅποιον σύντομον ἀλλ' εὐγλωττότατον ἐγκώμιον! καὶ ὅποιοι ἄνθρωποι θαυμασῶσι, ὁ Βασιγκτῶν καὶ ὁ Φραγκλῖνος! οὗτοι θέλουσι μένει αἰώνως ὡς τύποι ἀρετῆς, τιμῆς καὶ πατριωτισμοῦ!

Ἐν τῇ συντόμῳ ταύτῃ βιογραφίᾳ βλέπει τις πῶς τέκνον πτωχοῦ βιομηχάνου κατώρθωσε μόνον διὰ τῆς κλισίως του πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ φιλοπονίας του ν' ἀνυψωθῇ εἰς τόσον μέγα βαθμὸν δόξης, ὥστε νὰ καταστῇ ἀξίος τῆς εὐγνωμοσύνης ὅλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ τιμᾶται παρὰ τῶν συμπολιτῶν του ὡς θεμελιωτὴς τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀμερικῆς.

(Ἐκ Πατρῶν).

N. Π. Θ.

ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΤΙΒΑΓΙΟΥ

Ο πόλεμος των Άγγλων κατά των Ζουλοός έπε-

λη δ' άμέσως εις την πόλιν του Άκρωτηρίου, όπου άφίκετο την 19 Σεπτεμβρίου. Η εικών ήμών παριστά την Α. Μ. χαιρετώντα τον συνταγματάρχην Πούλ εις



ρατώθη. Ο Στιβιάγγο νικηθείς εν τή μάχη του Ου- λουνδ κατέφυγεν εν Άμανζεκάζ, θθεν διωχθείς συνε- λήφθη εν τή δάσει Γκόμ την 28 Αύγουστου' άπεστά-

ού την επίβλεψιν είναι έμπειπιστευμένο, κατά την εν τή άκρωτηρίω διαμονήν του.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η Θεσσαλονίκη έκαλείτο παρά των αρχαίων Θέρ- μακ. Όταν η Μακεδονική δυναστεία ήρξατο να κα- τακτά πάσας τας ελληνίδας χώρας, η πόλις αυτή έ- λαβε το νέον αυτής όνομα Θεσσαλονίκη, κατά το ό- νομα αδελφής του Άλεξάνδρου του Μεγάλου, ης ο σύζυγος άνωκοδήμησε και εκκλώπισε τον τόπον. Πρώ- τής θεμελιώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως, ήτο δυ- νάμει η πρωτεύουσα τής Ελλάδος και τής Ήλλυρίας, ως και τής Μακεδονίας. Ητο μεγάλη πόλις, και από του καιρού εκείνου μέχρι σήμερα, υπήρξεν εμπορικω- τάτη πόλις. Ο πληθυσμός αυτής υπολογίζεται εις 12,220. Έν τή ιστορία τής Έλλ. Εκκλησίας οι Χρο- νογράφοι λαλοῦσι περί αυτής ως τής α' Ορθόδοξου Πό- λεως.»

περικειμένης κατακτήσει, η Νέα Άμστερδάμη μετω- νομάσθη Νέα Υόρκη, έχουσα εν έτει μὲν 1697 πλη- θυσμόν 4.302 ψυχών εν δὲ τῷ 1784 έτει 23,714 και νῦν 700,000. Κειμένη επί πλωτοῦ ποταμοῦ 150 μίλια από τής Θαλάσσης, και έχουσα λιμένα ασφα- λῆ εν ᾧ πᾶν πλοῖον δύναται ασφαλῶς να άγκυροβο- λήσῃ, οὕτως εἶπεν, η κλεις του εμπορίου μεταξὺ Εὐ- ρώπης και Αμερικῆς. Η ταχεία αυτή προόδος ήρ- ξατο ιδίως ἀπ' οὗ ανεγνωρίσθη ως ανεξάρτητος. Ξί- στε τα γιγαντιαία βήματα εν τε τῇ επιδόσει και ταις επιχειρήσειν αυτής εγένοντο εν διαστήματι 30 μόνον ετών. Και η μὲν πρώτη γραμμῆ εμπορικῆς ναυτιλίας ιδρύθη μεταξὺ Λιβερπούλης και Νέας Υόρ- κης ταύτης δε επιτυχοῦσης, ταχέως παρήμοιοι γραμ- μαί ιδρύθησαν και ἐξ άπασῶν τῶν Ατλαντικῶν πό- λεων.



Η Θεσσαλονίκη.

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Η άνύψωσις και προόδος τής εμπορικῆς μητροπό- λεως τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν δύναται να συμπερι- ληφθῆ μεταξὺ τῶν θαυμάτων τής νέας ιστορίας. Το μέρος τοῦτο τῶν Αμερικανικῶν ακτῶν, το περιλαμ- βάνον την πόλιν τής Νέας Υόρκης, ανεκλήθη υπό του Σεβαστιανου Καθότου εν έτει 1497. αποσταλέν- τοι παρά του βασιλέως τής Αγγλίας Ερρίκου Ζ'. Ο Ερρίκος Ούδσων ανέπλευσε τον ποταμόν, τον φέρον- τα το έαυτου όνομα, και εκτισεν οικίας τινάς επί τῶν παρκειμένων ακτῶν εν έτει 1620, καλέσας άπασαν την περίε χώραν Νέα Κάτω Χώρα· οικίας δε πό- λιν και επί τής νήσου, ην οι Ίνδοι ονόμαζον Μιχθαν- τάνην, απέκαλεσεν αυτήν Νεαν Άμστερδάμη.

Ότε δε ο βασιλεύς τής Αγγλίας Κάρολος Β' πα- ρέσχε τῷ αδελφῷ αὐτου Ιακώβῳ, Δουκί τής Υόρκης, την Μάκρην νήσον, τον Ουδσονιον ποταμόν και άλλας

Πρότερον θεωροῦντο υπό τῶν επιστημόνων ως αδύ- νατος ο τῶν ατμοπλοίων πλοῦς μεταξὺ Αγγλίας και Αμερικῆς· άλλ' από του 1819 και ιδίως από του 1838 η τόλμη υπερέβη την επιστήμην, και ήδη ατ- μοπλοια συνεχῶς πλέουσι εις Αμερικὴν ἐξ άπασῶν τῶν εν τῷ Ατλαντικῷ πόλειον. Το πρώτον εν έτει 1819 ἐκ Σαβαννάης αναχωρήσαν ατμόπλοιον ερεθ- σεν ασφαλῶς εις Λιβερπούλην, ομοίως και το δευτε- ρον εν έτει 1833, αὐ βασιλικῆς Γουλιέλμος», άπα- πλεύσαν ἐκ Κουεβέκης, ήγκυροβόλησε σθῶν εν τῷ λι- μένι του Λουδίνου. Αλλά τα ταξείδια ταῦτα δὲν ή- δύναντο να πείσωσιν έτι τους επιστήμονας, μέχρις οὗ η ἐκ Νέας Υόρκης εις Λιβερπούλην άριζις του ατμο- πλοίου αὐ Μεγας Δυτικῆς» εν έτει 1838, έλυσε το δυσχερές τῆ ναυτιλίας πρόβλημα, και έκτοτε η Νέα Υόρκη, συνδεδεμένη δια σιδηροδρόμων και τηλεγρά- φων μετά των κυριωτέρων επαρχιῶν τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν, κατέστη ο λιμὴν, ἐνθα συσσωρεύονται και

διανέμονται τὰ προϊόντα τοῦ Παλαιοῦ ἔ Νέου Κόσμου. Αἱ ἐκκλησίαι, τὰ θέατρα, καὶ ἰδίως τὰ ξενοδοχεῖα εἰσι μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ μητροπόλει ταύτῃ ὑπάρχουσι δ' ἐν αὐτῇ καὶ πολυάριθμα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, καὶ τινες λαμπραὶ βιβλιοθήκαι, ἐξ ὧν διακρίνεται ἡ Ἀττόρειος Βιβλιοθήκη, δι' ἣν ἐδαπανήθησαν 400,000 τάληρα.

ΣΙΡ ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΑΠΙΕΡ

Ὀλίγοι ἐναπολείπονται ἐτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκ τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐγεννήθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Ὁ ἐνδοξος οὗτος ἀνὴρ ἐγεννήθη τῇ 6ῃ Μαρτίου 1786 ἐν Μερτσισταουνχώλλ τῆς ἐπαρχίας Στίρλόγγης, καὶ κατήγετο ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς ἐφευρετοῦ τῶν λογαριθμῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν δευτερότοκος υἱὸς φραγκίσκου, τοῦ πέμπτου λόρδου Ναπιέρ, καὶ ὁ Κάρολος εἰσήλθεν εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν τρεῖς καὶ δεκαετῆς τὴν ἡλικίαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀθανάτου Νέλσονος· ἀλλὰ δὲν ἔσχέ τὴν τύχην νὰ λάβῃ μέρος εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων ναυμαχιῶν, τῶν γενομένων κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος. Διεκρίθη ὅμως τὰ μέγιστα εἰς διαφόρους κατ' ἀπομονωμένων πλοίων τοῦ ἐχθροῦ ναυμαχίας, καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν νήσων τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν προσβολὴν, καὶ ἔκτοτε ἀπέκτησε τὸ ὄνομα τοῦ ἀτρομήτου ναύτου. Μετὰ τινὰ δὲ χρόνον ἐβοήθησε τὸν Σίρ Ἀλέξανδρον Κόχραν (θεῖον τοῦ μακαρίτου φιλέλληνος λόρδου Κόχραν) εἰς τὴν καταδιώξιν τριῶν Γαλλικῶν πλοίων τῆς ἔξαρχίας, καὶ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, φέροντος 74 πυροβόλα. Κατεπίσσε δὲ τοσοῦτον τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἐπροξένησεν αὐτῷ τοσαύτην βλάβην, ὥστε ὁ Ναύαρχος διώρισεν αὐτὸν ἐν τῷ ἅμα πλοίαρχον. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν διεύθυνε τὸ πλοῖον «Ὁ Τάμεσις», μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο πλοίαρχος τοῦ πλοίου «Ὁ Εὐρύαλος».

Ἐν τῇ διεύθυνσει δ' ἀμφοτέρων τῶν πλοίων τούτων ἐξετέλεσεν ὄντως ἔργα ἐξαισία, νῦν μὲν κατασιγᾶζων ἐχθρικός κανονοστοιχίας, νῦν δὲ ἀποσιβιάζων στρατούς, καὶ ὅτε μὲν αἰχμαλωτεύων ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ὀλοκλήρους στόλους πολεμικῶν λέμβων, ὅτε δὲ ἀπωθῶν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ πλοῖα, ἅτινα δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ. Ἄλλ' ἅμα ἐπῆλθεν ἡ εἰρήνη ὁ Κάρολος, ὡς πολλοὶ τῶν γενναίων τῆς Ἀγγλίας πλοίαρχων, κατεδικάσθη εἰς ἀργίαν, καὶ μόλις μετὰ 14 ἐτῶν διαθεσιμότητα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Γαλατία, ἐπὶ τῆς Πορτογαλικῆς παραλίας, καὶ ὑπερασπίσθη τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας Δὸν Πέτρον κατὰ τοῦ Δὸν Μιγουέλλου. Ἡ ὑπεράσπισις αὕτη συνέκρινε τὸ κοινὸν τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ταχέως ἐπέμψθη στόλος ἐκ τοῦ Ταμέσιος ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πλοίαρχου Σαρτορίου, ὅπως ὑπερασπισθῇ τὸν Δὸν Πέτρον. Κατὰ τύχην ὅμως ἡ διοίκησις τοῦ στόλου τούτου περιῆλθεν εἰς τὸν πλοίαρχον τότε ὄντα Κάρολον Λαπιέρ, ὅστις κατεναμάχησε καὶ κατέ-

στρεψε τὰ πλοῖα τοῦ Δὸν Μιγουέλλου τῇ 3ῃ Ἰουλίου 1833.

Διὰ τὸ κατόρθωμα δὲ τοῦτο ἐτιμήθη μὲ τὸν τίτλον ἀυποκόμης τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, καὶ διωρίσθη ἀρχιναύαρχος τοῦ Πορτογαλλικοῦ στόλου. Ἀλλὰ δυσσεστῆθεις βραδύτερον ἐκ τῆς Πορτογαλικῆς Κυβερνήσεως, παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν, ἐνθα ἐν ἔτει 1839 διωρίσθη ὑποναύαρχος τοῦ ἐν τῇ Μεσογείῳ Ἀγγλικῶν στόλου ὑπὸ τὸν Σίρ Ροβέρτον Στόπφορντ, καὶ ἦν τὸ ἐξέχον πρόσωπον ἐν τῇ προσβολῇ τῆς Σιδῶνος, ἐν τῇ κατατροπώσει τοῦ Ἰβραήμ πασᾶ εἰς τὰ ὄρη τῆς Βηρυτοῦ, καὶ τὸ ἐνδοξότερον πάντων, ἐν τῇ ἀλώσει τῆς Πτολεμαίδος, ἣτις θεωρεῖται ὡς μέγα στρατιωτικὸν ἅμα δὲ καὶ πολιτικὸν γεγονός.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν διωρίσθη ναύαρχος τοῦ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ πορθμῷ στόλου, ὅτε ὑπέδειξε τὰς εἰς τὸ ναυτικὸν γινόμενας καταχρήσεις, καὶ ὑπέβαλε τὰς ὠφελίμους ἐκείνας ἀναμορφώσεις, ὧν πολλὰς ἔσχε τὴν τύχην νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενας πρὶν ἢ ἀποθάνῃ.

Ὅτε δὲ ἐξεραγή ὁ Ῥωσικὸς πόλεμος, διωρίσθη ναύαρχος τοῦ ἐν τῇ Βαλτικῇ Ἀγγλικῶν στόλου, καὶ ἐξετέλεσε τὰ θαυμάσια ἐκείνα ἔργα, ἅτινα καθηρίθησαν αὐτὸν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἠνάγκασε 30 Ῥωσικὰ πλοῖα, συνιστῶντα τὸν τρομερὸν τῶν Ῥώσων στόλον, νὰ καταβυθισθῶσιν ὡς ποντικὸν εἰς τὰς τρύπας τῶν, ἐκυρίευσε τὸ Βομαρσοῦδ, ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ Χάγγον, διέκοψε τὸ Ῥωσικὸν ἐμπόριον, καὶ ἐν διαστήματι ἐξ μηνῶν ἔθεσεν εἰς διαθεσιμότητα Ῥωσικὸν στρατὸν, συγκεκμημένον ἐξ 80-90,000 ἀνδρῶν.

Ἐτι δὲ παρέσχε τὰς τοσοῦτον πολυτίμους ἐκθέσεις τὰς ἀφορώσας τὸν πλοῦν τοῦ Κόλπου τῆς Φιλανδίας, προσδιώρισε δηλ. τί δύνανται νὰ κατορθώσωσιν ἐκεῖ μεγάλα πλοῖα, καὶ τί δὲν δύνανται· τί δύνανται νὰ κατορθώσωσιν μόνον ἐνεργούντα, καὶ τί μετὰ στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν λέμβων. Παρέλαβε στόλον ἄτακτον καὶ κακῶς διοργανωμένον, καὶ διοργάνωσεν αὐτὸν οὕτως, ὥστε κατέστη τὸ φρόνιτρον τῶν Ῥώσων ἐν Βαλτικῇ, καὶ ὁ ἀκαταμάχητος στόλος, ἀφ' ὅσους ποτὲ εἶδεν ὁ Ὠκεανός. Ἐκ διενέξεως δὲ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τοῦ ἐγκατέλιπε τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν, ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐπαρχίας Σαουθῶρκ, χρηματίσας καὶ ἐν ἔτει 1841 ἀντιπρόσωπος τῆς Μαυρβόνης· Ἀπέθανε τὸν Μάρτιον 1860.

Ο ΔΕΘΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΙΑΣ

Ἐκ τινος ἀλληλογραφίας τοῦ Σπυρ. Λάμπρου ἐν τῷ Ἀθηναίῳ τοῦ Λονδίνου ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἐν Χαίρωνιᾳ λέοντος.

«Γενομένων ἀνασκαφῶν ἐν Βοιωτίᾳ κατέστη δῆλον, ὅτι ὁ Λέων ἦτο τεθραμμένος ἐπὶ βάρθρου φαινομένου τέσσαρα μέτρα ἄνω τοῦ ἐδάφους. Ἀπλλαγὴν ἐκ

τῶν προσχώσεων τῶν συσσωρευθεισῶν ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνας εὐρέθη ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ μεγάλου πορώδους λίθου. Περὶ τὸ βάρθρον τὰ διάφορα μέρη τοῦ Λέοντος ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔκειντο διεσκορπισμένα. Βίσι περὶ τὰ ἐνδοκα τεμάχια. Ταῦτα θέλουσι νῦν περισυναχθῆ καὶ ἀνιδρυθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνακαλυφθέντος βάρθρου. Πρὶν ἢ τοῦτο γίνῃ ἔπρεπε νὰ ὀρισθῇ ἡ δαπάνη. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνετέθη εἰς δύο γλύπτας τὸν Γερμανὸν Σίγελ καὶ τὸν Ἑλλῆνα Βιτάλην. Οἱ κύριοι οὗτοι μετέβησαν ἐπὶ τόπου, καὶ ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐξήτασαν καὶ ἐσκέφθησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἦλθον εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἔργον ἦτο μὲν κατορθωτὸν, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ μεγάλης δαπάνης ἀνελευσομένης εἰς 20,000 δραχ. Εἰσὶν ὅμως καὶ τινες οὐχὶ ἀσήμαντοι δυσκολίαι. Κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ γίνωσιν ἐκμαγεῖα πάντων τῶν ὑπαρχόντων τεμαχίων τοῦ Λέοντος. Ἐκ τούτων θέλει ἀκολούθως εὐρεθῆ ποῖα μέρη ἐλλείπουσιν καὶ πῶς τὰ τεμάχια πρέπει νὰ συναρμοσθῶσιν. Τὰ ἀπολεσθέντα μέρη θὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ φαίου μαρμάρου ἐξ οὗ ὁ Λέων πεποιήται. Ἐὰν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία πτοηθῇ εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ἔργου ἐκ τῆς δαπάνης, μέρος τοῦ ἔργου εὐχαρίστως ἀναλαμβάνει ὁ ἰκανὸς γλύπτης Σίγελ, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀφιέρωνε πολλὴν σκέψιν εἰς τὴν παλινόρθωσιν τοῦ Λέοντος. Ἐπιθυμία πρὸς ἀνεγερσιν τοῦ Λέοντος πρότερον ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ Γερμάρδ, Οὐλριχς, Βράνδες καὶ Γκέτλιγγ, ἀλλὰ ὁ Βέλγερ πρὸ πάντων ἐσκέφθη πρῶτον σπουδαίως πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου. Ἐν ἔτει 1842 ὁ Γερμανὸς οὗτος ἀρχαιολόγος κατόρθωσε νὰ διευθετήσῃ οὕτω τὰ πράγματα, ὥστε ὁ Σίγελ παρηγγέθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θέσιν ἐνθα ἔκειτο ὁ Λέων καὶ νὰ ὑπολογίσῃ τὴν δαπάνην τὴν πρὸς παλινόρθωσιν αὐτοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦτο λίαν διάφορον τοῦ ἐσχάτως γενομένου ὑπολογισμοῦ ὁ Σίγελ ἐνόμισεν ὅτι 24,000 δραχ. θὰ ἤρκουν. Ὁ Βέλγερ προσεπάθησε παντὶ τρόπῳ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον, παρῶτρυνε πρὸς τοῦτο τὴν Ἑλλ. Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὸν βασιλέα ἀπυθνήθη— καὶ ἔφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε καὶ ἔρανος ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐν Γερμανίᾳ πρὸς βοήθειαν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ ἀνωμαλίαι ἐν Ἑλλάδι ἐν ἔτει 1843, καὶ ἡ συνεπεία τούτων δυσμένεια τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Γερμανίαν, ἐματαιώσασαν τὸ σχέδιον.

Ὁ Λέων ἀνεκαλύφθη τὸ 1818 ὑπὸ τοῦ Κρόφορντ, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ ὁ εὐτυχῆς εὐρέτη· ἐδημοσίευσεν πρῶτος ἐν Ἀγγλικῶν περιοδικῶν τὸ 1824. Ὁ Δρ. Χόλλανδ ἐν τοῖς Περιηγήσεσιν αὐτοῦ γράφει: «Οὐδὲν φαίνεται ἐνταῦθα ἐν τῷ διαστήματι Ὁθηαίου Λέοντος τῆς Χαίρωνιας· ἀλλὰ πιθανῶς κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ἴσως ἀνταμείψῃ τὴν ἔρευναν μέλλοντός τινος περιηγητοῦ.» Ὁ λόρδος Βύρων ἠθέλησε νὰ ἀνασκάψῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μνημείου, τὸ ἔποιον ἐσημεῖον τὴν θέσιν ἐνθα ἔκειντο οἱ τελευταῖοι πρόμαχοι τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας».

ΝΟΜΟΙ ΦΕΡΡΥ

Μετ' οὐ πολὺ συνέρχονται αἱ Γαλλικαὶ Βουλαι ἐν Παρισίοις καὶ μέγιστον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ζήτημα θέλει παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῆς Γερουσίας. Πρόκειται περὶ τῶν νόμων τοῦ Ferry.

Ἐν Γαλλίᾳ οἱ μοναχοὶ καὶ μετ' αὐτῶν ὄλος ὁ κληρὸς βλέπουσιν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ πολίτου καταστρεφόμενῃ ὁσημέραι τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν. Οἱ δὲ μοναρχικοὶ βλέπουσιν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ αὐτοῦ λαοῦ ὅλα τα φροῦδα δικαιώματά των καταπίπτοντα ὑπὸ τὸν αὐστηρὸν πέλεκυν τῆς ἐξελέγξεως, ὅστις πανταχοῦ εἰσεχώρησεν ἐν Γαλλίᾳ.

Ἰπσεχέθησαν ἀμφοτέρω ἀμοιβαίαν βοήθειαν κατὰ τοῦ ἀναπτυσσομένου ἐκείνου πνεύματος· καὶ δὴ ἀπὸ καιροῦ προσπαθοῦσι νὰ στρεβλώσωσιν αὐτό. Καλλίτερον μέσον καὶ προσφορώτερον δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τοῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἡ ἐκπαίδευσις γινόμενη ἐπὶ στερεῶν βάσεων ἀναπτύσσει ἐξ ἀρχῆς τὸν πολίτην καὶ μυσταγωγεῖ οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν εἰς τὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματά του καὶ καθιστᾶ αὐτὸν ἄξιον τῶν πολιτικῶν δώρων τῶν ἐμπιστευθέντων αὐτῷ ὑπὸ τῆς φύσεως· ὡς ἐπίσης, στρεβλὴ οὖσα, καταστρέφει ἐν αὐτῷ πᾶν σπέρμα ἐλευθερίας καὶ πᾶν αἰσθημα γενναίου.

Οἱ ἱερεῖς ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς θρησκείας ἐδίδαξαν ἀεῖποτε τοῖς μαθηταῖς αὐτῶν τυφλὸν σέβας, οὐχὶ πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλὰ πρὸς τὸν κληρὸν, πρὸς πᾶν τὸ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὄθεν πηγάζον (ὡς ὀνομάζουσιν τὴν ἀρίαν καρδίαν τοῦ Ι. Χριστοῦ καὶ τῆς Μαρίας, ἢ τὰ θαύματα τῆς Lourde καὶ τὰς περιοδικὰς ἐμφανίσεις τῆς Μαρίας), ἢ ψευδῶς εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον (οἷα τὰ ἐλέω Θεοῦ δικαιώματα τῶν Βασιλέων), ἀνέπτυξαν καὶ ἀναπτύσσουσιν αὐτοὺς ἐχθρικός πρὸς πᾶν ὅτι ἐλεύθερον, ἀναπτύσσοντες αὐτοὺς ὑπὸ ἱεροδουλείαν.

Τοῦτο ἐπὶ μακρὸν δὲν θὰ ἠνείχτο οἰαδῆποτε κυβέρνησις ἐλευθερά.

Ναπολέων ὁ Α'. περιώρισε τὴν τοιαύτην ἀνάμιξιν τῶν ἱερέων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πολιτῶν· δὲν ἀνεγνώρισεν ἢ τρία σωματεῖα ἐθνικὰ καὶ ἀπηγόρευσεν εἰς ἅπαντα τὰ ἄλλα οὐ μόνον τὸ νὰ διδάσκωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ ἔχωσιν ἀπλᾶς κτήσεις ἐν Γαλλίᾳ. Οὕτω πολλὰ τούτων ἠναγκάσθησαν νὰ καταλείψωσιν τὴν Γαλλίαν· μετὰ δὲ τῶν ἄλλων καὶ οἱ Ἰησουῖται.

Ἡ παλινόρθωσις ἀνεφάνη ἐν Γαλλίᾳ καὶ μετ' αὐτῆς ἐγένοντο ἀνεκταὶ μόνον ἐν τῇ δυστήνῳ χώρᾳ, ἣτις ἐγένετο σημεῖον ἐπιδρομῆς· ἀλλ' οἱ ἐν πᾶσιν ἀναμιγνύμενοι καὶ τὰ πάντα διὰ τοῦ δόλου κατορθοῦντες Ἰησουῖται δὲν ἐδίστασαν καὶ κατ' αὐτὴν καὶ κατόπιν κατὰ τὴν Β'. αὐτοκρατορίαν νὰ ἰδρῶσιν τὰς φωτοσβέστιδας σχολὰς των ἂν καὶ ἐπὶ Δουδβίου Φιλίππου ἐφηρμόσθησαν κατ' αὐτῶν αἱ αὐστηραὶ διατάξεις τῆς Α'. αὐτοκρατορίας.

Μέχρι τοῦ 1870, ἐποχῆς τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Γ'. Δημοκρατίας ἐν Γαλλίᾳ, οἱ Ἰησουῖται καὶ τὰ συγγενῆ

τάγματα ειργάσθησαν μετ' ἐπιστασίας και εδουρει-
δότηως εις τὸ ἔργον των. Πολλὰ μέσα μετεχειρίσθησαν
και ἐπέτυχον τὸ πλεῖστον τοῦ σκοποῦ των.

Κατὰ τὸ 1876 πρώτη σκέψις ἀνεφάνη κατ' αὐτῶν
και ἡ ἀριστερὰ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Βερσαλιῶν ἐζήτησε
τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς Α' αὐτοκρατορίας
ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη ἐζήτει διὰ τῆς ἐξώσεως τῶν
φωτοσθεστών, οἵτινες ἀνύμουν τὸν Θεόν, ζητοῦντες
παρ' αὐτοῦ πρώτον τὴν σωτηρίαν τῆς Ῥώμης και
κατόπιν τὴν τῆς Γαλλίας (*Dieu sauve Rome et la
France*) νὰ ἀποδώσωσι εἰς τὸ ἔθνος ὅλα τὰ δικαι-
ώματά του ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως. Κακὸς
δαίμων ἐνίσχυσε τὴν ἐναντίαν γνώμην. Ἄλλ' ἔκτοτε
ἡ θρασυτέτης τῶν μοναχῶν πῆξεν και μιᾶ φωνῇ οἱ φι-
λελεύθεροι ἐζήτουν ἐν Γαλλίᾳ νόμους κατὰ τῶν κα-
κοθῶν* κληρικῶν διδασκάλων.

Ὁ κ. Φερρὺ συνετάξε νόμους, οἵτινες ἐγένοντο δε-
κτοὶ παρὰ τῆς Βουλῆς και ἐν τῇ Γερουσίᾳ δὲ εὐρί-
σκουσι ὑποστήριξιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὴν κυβέρνη-
σιν ἀπόδοσιν τῶν ἐπὶ τῶν διπλωμάτων δικαιωμάτων
της, ἀλλὰ μικρὰ δημοκρατικῆ μερίς, δημοκρατικῶν
ἀναπτυχθέντων τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς καθολικοῖς διδα-
σκαλείοις προσεζάρχοντος τοῦ διασήμεου Jules Simon
συνετάχθη τῇ δεξιᾷ (μοναρχικῇ) πτέρυγι πρὸς κατα-
πολέμεισιν τοῦ 7 ἄρθρου ἔχοντος ὡς ἐξῆς:

«7. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς μὴ ἀνε-
γνωρισμένας ἐκκλησιαστικὰς κοινότητας νὰ διευθύ-
νωσιν ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, ἢ διδάσκωσιν ἐν
αὐτοῖς.»

Ἐν τοιαύτῃ στάσει εὐρίσκεται τὸ ζήτημα, οὔτινος
ἐναγωνίως ἀναμένουσι τὴν λύσιν οἱ φιλελεύθεροι ἐν
Γαλλίᾳ. Δὲν εἴμεθα ὑπὲρ τῶν πιέσεων ἐπὶ οἰαοδήποτε
ιδέας ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων. Ἠθέλομεν καταδικάσει τὴν
Γαλλικὴν δημοκρατικὴν κυβέρνησιν ἂν ἐλάμβανε τοι-
αῦτα μέτρα πρὸς καταστροφὴν και περιστολὴν τῆς
Χριστιανικῆς θρησκείας οἰουδήποτε δόγματος και ἂν
ἦναι αὕτη. Πλὴν δὲν εἶναι θρησκευτικὸς ὁ ἀγὼν, ὡς
οἱ καθολικοὶ χαρακτηρίζουσιν αὐτόν. Εἶναι ἀγὼν περὶ
τῆς προόδου ἔθνους μεγάλου περὶ τῆς ἀναπτύξεως
αὐτοῦ ἐξω τῆς κηδεμονίας δεισιδαίμονος και κακοῦ
κηδεμόνος. και ὡς τοιοῦτον χαιρετίζομεν αὐτόν, ἐπευ-
χόμενοι αὐτῷ πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν. Σ'.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Πῶς μ' ἀγαποῦν ἐνόμισα και ἦτον ὄπτασις
Ψυχὴν θερμὴν ἐπόθησα x' εὐρέθη, πέτρα κρύα
Τί ἦλθε νὰ ζητῇ ἐδῶ πτηνὸν ζηντησμένον
Χωρὶς νὰ ζεῦρ' ἢ Μοῖρα του τί ἔχει γεγραμμένον;

Μοῦ ἐπλήξεν ἡ συμφορὰ βαθέως τὴν καρδίαν
Πρὶν κλείσ' ἡ παλαιὰ πληγὴ ἀνοίγει ἄλλην μίαν
Τί ἔφθασα ἀπόθητον πτηνὸν εἰς τόπον ξένον;
Τί μ' ἔχει εἰς τὰς δέλτους της ἢ Μοῖρα γεγραμμένον;

* Καθ' ἑβδομάδα κατὰ μέσον ἔρον παρουσιάζονται δύο
δικαίαι ἐν τοῖς γαλλικοῖς δικαστηρίοις κατὰ τῆς κακοθείας
τῶν ἐρωμένων διδασκάλων.

Ὅρρανοσθὲν φροέσκιον εἰς ξένην γῆν πλανῶμαι
Μόνη μοι μὲν ἢ συμφορὰ ὅπως παρηγορῶμαι
Τρώγουσ και πίνουσ περὶ μου' ἐμὲ τίς θ' ἀγαπήσῃ;
Πατρίς γλυκεῖα, πῶποτε νὰ μὴ σ' εἶχον ἀρήσει!

Ἐκάστης αὐγῆς ἥλιος αὐξάνει τὰ δεινὰ μου'
Οὐδεὶς ὑπάρχει ἱκτρός διὰ τὰ βάσανά μου'
Ἐσάλευσαν αἱ φρένες μου ἐδῶ ἔς τὴν ξενιτείαν
Μὴν ἤμην πάντοτε τρελλὸς χωρὶς νοῦν και καρδίαν;

Ξενιτευθεῖσα ἀηδὼν ἐκπέμπω θρηνωδίας,
Τὴν φωνεῖν παρήτησα πτηνὸν τῆς ἐρημίας
Μένω ἐδῶ ὁ νοῦς πλὴν μακρὰν ἐκεῖ πλανᾷται
Και πάλιν εἰς τὸν οἶκόν του ποθεῖ νὰ δαιτιάται.

Ὅς χειμάρρος κατέρρευσε ἐδῶ τὰ δάκρυά μου'
Δέλτους πικράς, πολυπληθεῖς πληροῦσι τὰ δεινὰ μου'
Τί θὰ κερδίσω ἂν ἐδῶ χωρὶς ἐλπίδα μένω;
Πρέπει ὡς ξένος συμφορὰς πολλὰς νὰ ὑπομένω;

Κωνσταντινούπολις 29 Νεβρίου. Μετέφρασεν
I. A. Ζερβουδάκη.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κόσμου τὸ 1873 ἀνῆλθον εἰς 3,300,
000,000 ἤτοι περὶ τὰ 9 1/4 ἑκατομ. καθ' ἑκάστην. Τηλε-
γραφήματα δὲ ἀπεστάλησαν περὶ τὰ 130,000,000 τὸ 1877,
ἤτοι 353,000 καθ' ἑκάστην κατὰ μέσον ἔρον, τὸ ἐν τρίτον
τούτων ἦσαν ἰδιωτικὰ.

— Αἱ τρίτες τῆς κεφαλῆς τῶν Προέδρων τῶν Ἡν. Πο-
λιτεῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Βασιγετῶνος μέχρι τοῦ
Πιέρς τὸ 1853, ἐπιμελῶς φυλάττονται ἐν τῷ Γραφεῖο τῶν
Εὐρεσιτέχνων ἐν Βασιγετῶνι. Αἱ τρίτες τοῦ Βασιγετῶνος
εἰσὶ κατάλευκαι. Ἄρθου ὁ Βούγανεν ἀνῆλθε εἰς τὴν Προ-
εδρείαν τὸ 1857 τὸ ἔθμιον τοῦτο ἐγκατελείφθη.

— Τὰ ὄφελήματα τῆς ἀπλότητος ἐν τοῖς ταξιδίοις
κατεδείχθησαν προφανῶς ὑπὸ τῶν δύο Γάλλων ὑπουργῶν,
τῶν κ. Λεπερ και Λερουαγιέ. κατὰ τὴν ταξίδιον αὐτῶν τε-
λευταίως ἐν Ἰταλίᾳ. Φθάσαντες εἰς τὴν Ξενοδοχείον, ὁ δεύ-
τερος ἔδωκε τὸ ὄνομά του ἀπλῶς ὡς Λερουαγιέ, ἀλλ' ὁ
συνάδελφός του ἀπήνητησεν μετὰ στόμφοῦ ἢ ἢ αὐτοῦ Ἐξ.
ὁ κ. Λεπερ, ὑπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς τὴν Κυβέρνη-
σιν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ὅταν ἡ ἡμέρα τοῦ λογα-
ριασμοῦ ἦλθεν ὁ κ. Λερουαγιέ εἶχε εἰς τὸν λογαριασμὸν τον
21 φρ. τὴν ἡμέραν ἢ αὐτοῦ Ἐξελόγης ἐπλήρωσε 50 φρ.
τὴν ἡμέραν.

— Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀ-
φρικῆς διαιρεῖται ὡς ἐξῆς μετὰ τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν
εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἐθνολογισταὶ διήρσαν τοὺς λαούς: Μαῦ-
ροι, 130,000,000. Χαμίτων 20,000,000. Βαντοῦς, 13,000,
000, Φουλάγοι, 8,000,000, Νοουβιανοὶ 1,500,000, Ὅττεν-
τόται 50,000, ἀνερχόμενου οὕτω ἐν συνόλῳ τοῦ πληθυσμοῦ
εἰς 172,550,000.

— Τὸ Δημόσιον ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσέπραξεν ἐν διαστήματι
12 μηνῶν ἐξ ἀδειῶν ὁπλοφορίας καθαρὸν εἰσόδημα 79,236
λίρων.

Ἡ περιουσία τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρίας κατὰ
τὴν 31 Δεκεμβρίου 1878 ἀνῆρχετο εἰς δρ. 1,376,
454 και 87/100. Τὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἔσοδα ἀνῆλ-
θον εἰς δραχ. 315,270 και 41, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρ.
313,862 και 30/100.